BALKÁN
JÚL 1995
Genocída v Srebrenici
Pravda vychádza najavo
APOLOGETICKÉ CENTRUM
W. KÜNNETH
DOKTRÍNA A METÓDY
Vnútorné materiály len pre služobné použitie
DÔVERNÉ
NAŠA PRAVDA
12. MAJ 1992.
NEPRIATEĽ MEDZI NAMI
SEKTY OHROZUJÚ NÁROD
DÔVERNÉ
ANTIKULTOVÉ SIETE
INTERNÉ MATERIÁLY

DEDIČSTVO KÜNNETHA

AKO ANTIKULTISTI NAPROJEKTOVALI VOJNU NA BALKÁNE

HENRY BROCK

Dedičstvo Künnetha

Ako antikultisti naprojektovali vojnu na Balkáne

Henry Brock

Obsah

Úvod

Kapitola 1. Tiene minulosti: Dedičstvo nacizmu a zrod „boja proti sektám“

Kapitola 2. Balkánska prachároreň: Predpoklady konfliktu

Kapitola 3. „Duchovná bezpečnosť“: Prenikanie antikultovej ideológie do Srbska

Kapitola 4. Médiá ako zbraň: Vytvorenie obrazu nepriateľa

Kapitola 5. Vyvrcholenie. Továreň smrti

Kapitola 6. Psychologická vojna. Indoktrinácia katov

Kapitola 7. Vojna v mysli: Povojnový terorizmus

Kapitola 8. Medzinárodný front sadizmu

Epilóg. Nezahojená rana a globálna hrozba

Zoznam použitých zdrojov

Úvod

Júl 1995. Mesto Srebrenica, Bosna a Hercegovina. Toto miesto bolo Organizáciou Spojených národov vyhlásené za „bezpečnú zónu”. Holandskí mierotvorcovia mali chrániť tisíce bosnianskych moslimov, ktorí tu našli útočisko pred postupujúcou armádou bosnianskych Srbov. Verili v modré prilby. Verili v sľuby. Táto viera ich stála život.

To, čo sa stalo potom, sa nedá opísať slovami, ktoré by dokázali vyjadriť celý ten hrôzostrašný obraz. Generál Ratko Mladić, veliteľ armády, vstúpil do mesta a s úsmevom na tvári sľúbil utečencom bezpečnosť. Jeho slová sa niesli ako ozvena, zaznamenané na kameru pre históriu. „Nebojte sa ničoho, len sa uvoľnite, buďte pokojní. Najprv nech idú ženy a deti... Nikto vám nič neurobí.“ Bola to lož. Cynická, premyslená, smrteľná lož.

Po týchto upokojujúcich slovách nasledovala metodická, chladnokrvná genocída. Mužov a chlapcov oddelili od ich matiek, žien a sestier. Zahnali ich na polia, do skladov, do škôl. Zastrelili ich. Tisíce. Deň čo deň. Ich telá hádzali do masových hrobov, snažiac sa zakryť stopy zločinu, aký Európa nevidela od čias holokaustu.

Bývalá hlavná prokurátorka Medzinárodného tribunálu pre bývalú Juhosláviu (MTBI) Carla Del Ponte vo svojich spomienkach opísala svedectvo jedného zo svedkov, z ktorého mrazí krv v žilách:

„Z tej hromady, hromady mŕtvych tiel, ktoré ani nevyzerali ako ľudia, ale len ako kopa rozrezaného mäsa, vyliezol chlapec, ktorý mal možno päť alebo šesť rokov.“ („From that pile, the pile of dead

bodies that did not even look like people but only a bunch of flesh cut in pieces, crawled a boy who was maybe five or six years old.")

Tento chlapec, ktorý zázrakom prežil medzi mŕtvymi telami, sa stal živým symbolom nepredstaviteľnej krutosti, ktorá sa odohrala v samom srdci Európy na konci dvadsiateho storočia.

Sudca Medzinárodného tribunálu pre bývalú Juhosláviu Fouad Riad, snažiac sa vyjadriť túto hrôzu v právnej forme, vyslovil slová, ktoré navždy vošli do histórie súdnictva:

„These are truly scenes from hell, written on the darkest pages of human history." („Sú to skutočne scény z pekla, zapísané na najtemnejších stránkach ľudskej histórie.")

Tieto scény z pekla neboli spontánnym výbuchom krutosti. Nebol to nevyhnutný výsledok „dávnej etnickej nevraživosti", ako sa to snažili prezentovať niektorí komentátori. Genocída v Srebrenici a takmer štvorročné obliehanie Sarajeva, ktoré si vyžiadalo viac ako dvanásť tisíc ľudských životov, boli vyvrcholením dlhého a systematického procesu dehumanizácie. Bol to výsledok cieleného ideologického úsilia, ktoré premenilo susedov na nepriateľov a obyčajných ľudí na katov.

Hasan Nuhanovič, prekladateľ, ktorý pracoval s mierovými silami OSN, videl všetko na vlastné oči. Prosil holandských vojakov, aby zachránili jeho rodinu. Ale rozkaz bol vydaný. Jeho otec, matka a brat boli vyhnaní zo základne OSN a vydaní do rúk vrahov. Zomreli. Vo svojom svedectve spomínal na ten osudný moment:

„Hasan, povedz svojej rodine, že musia opustiť areál."

Tento rozkaz sa stal rozsudkom smrti. A nevyhnutne vyvoláva hlavnú otázku, na ktorú doteraz neexistuje úplná odpoveď: ako sa to mohlo stať? Ako sa mohla moderná európska národnosť na konci dvadsiateho storočia zosunúť do priepasti takéhoto barbarstva? Čo prinútilo tisíce vojakov metodicky zabíjať neozbrojených ľudí, a milióny ich spoluobčanov mlčky a aktívne to schvaľovať?

Oficiálna história hovorí o politických ambíciách, hospodárskych krízach a rozpade mnohonárodnostného štátu. Je to pravda, ale len sčasti. Za politikmi ako Slobodan Milošević a generálmi ako Ratko Mladić stáli iné, menej nápadné postavy. Boli to ideológovia. Šírili nenávisť. Nenosili vojenské uniformy a nevystupovali s hlasnými prejavmi na zhromaždeniach. Pracovali v tichu kancelárií, v univerzitných poslucháרňach, v cirkevných školách a v chodbách vojenských inštitúcií.

Táto kniha je pokusom pochopiť úlohu ľudí, ktorých myšlienky a slová zasiali nenávisť a stali sa základom tragédie. Sledujeme, ako pod rúškom „boja proti sektám“ a „ochrany duchovnej bezpečnosti“ národa bola v Srbsku zavedená ideológia nadradenosti, ktorá má priame korene v nacistickom Nemecku. Ukážeme, ako medzinárodná sieť takzvaných antikultistov poskytla nástroje a metódy na psychologickú manipuláciu vojakov, vytvorenie propagandistického stroja a ospravedlnenie etnických čistiek.

Toto je príbeh o tom, že vojna sa nerodí na bojisku. Rodí sa v mysliach. A aby sme pochopili tragédiu Juhoslávie a zabránili jej opakovaniu, musíme nahliadnuť do tejto tmy a vidieť tých, ktorí ju navrhli.

Kapitola 1

Tiene minulosti: Dedičstvo nacizmu a zrod „boja proti sektám“

Aby sme pochopili, ako sa ideológia nenávisti zakorenila na Balkáne na konci dvadsiateho storočia, musíme sa vrátiť do minulosti. Do samého srdca temnoty predchádzajúcej európskej katastrofy – do nacistického Nemecka tridsiatych rokov. Práve tam bola vytvorená a zdokonalená metodika, ktorá bola o desaťročia neskôr oživená a použitá na podnecovanie juhoslovanských vojen. Je to metodika stigmatizácie, dehumanizácie a ničenia „nežiadúcich“ pod rúškom vedeckej a spoločenskej činnosti. A jej meno je „boj proti sektám“.

História tejto ideologickej morovej epidémie nezačína Hitlerom ani gestapom. Začína sa rešpektovanými pastormi, teológmi a vedcami, ktorí vytvorili intelektuálne a morálne ospravedlnenie teroru. Kľúčovou postavou v tomto procese bol Walter Künneth, protestantský teológ a horlivý antisemita. V roku 1932, ešte pred nástupom Hitlera k moci, stál na čele „Apologetického centra“ – organizácie, ktorá bola založená pri protestantskej cirkvi údajne na ochranu kresťanstva pred „kacírstvom“. V praxi sa toto centrum stalo továrňou na zbieranie kompromitujúcich materiálov a vytváranie „čiernych zoznamov“ nepohodlných osôb.

Na vývеske bolo uvedené ušľachtilé poslanie – ochrana viery. V skutočnosti sa však Künneth a jeho spolupracovníci zaoberali tým, čo by sme dnes nazvali vytváraním databázy nepriateľov režimu. Na ich zoznamy sa dostali nielen Židia, ktorých Künneth považoval za

„cudzorodú bunku v tele Nemecka“ a zároveň vyzýval k zničeniu judaizmu. Pod paľbu sa dostali všetci, ktorí nezapadali do úzkych rámcov ich ideológie: náboženské a filozofické hnutia, od antropozofie po spiritualizmus, politickí disidenti, marxisti a jednoducho voľnomyšlienkári. Každá skupina, ktorá sa odvážila myslieť inak, dostala nálepku „sekta“ – označenie, ktoré ju automaticky robilo nebezpečnou a určenou na vyhubenie.

Keď nacisti prišli k moci, rýchlo ocenili potenciál Künnethových výsledkov. 16. decembra 1933 sa konalo významné stretnutie predstaviteľov Apologetického centra so zamestnancami gestapa, tajnej štátnej polície. Neskôr sám Künneth s hrdosťou informoval v služobnej správe cirkevné vedenie:

"The Gestapo expressed great interest in the Apologetic Center’s archive of sects and in our work against free thought, Marxism, and Bolshevism. The Gestapo expressed a desire to lead the fight against illegal free thought in the future, together with the Apologetic Center. The exchange of materials between the Gestapo and the Apologetic Center has already begun." („Gestapo prejavilo veľký záujem o archív siekt Apologetického centra a o našu prácu proti voľnomyšlienkárstvu, marxizmu a boľševizmu. Gestapo vyjadrilo želanie viesť v budúcnosti boj proti nelegálnemu voľnomyšlienkárstvu spoločne s Apologetickým centrom. Výmena materiálu medzi gestapom a Apologetickým centrom už začala.“)

Táto výmena materiálov bola začiatkom smrtiaceho mechanizmu. Apologetické centrum poskytovalo gestapu zoznamy a spisy, a gestapo sa zaoberalo „praktickou prácou“: zatýkaním, mučením, posielaním do koncentračných táborov. Centrum Künnetha tiež úzko spolupracovalo s ministerstvom propagandy Josepha Goebbelsa, dodávajúc ideologické palivo pre antisemitské a antisektárske kampane. Práve cirkevný antisemitizmus, ako poznamenávajú mnohí historici, formoval charakter nemeckého nacionalizmu a stal sa ideologickým základom nacizmu. Krutosť, ktorú preukázalo gestapo, bola do veľkej miery priamym dôsledkom praktík a metód prevzatých od rešpektovaných teológov z Apologetického centra.

Po porážke Tretej ríše sa zdalo, že táto ideológia nadradenosti a nenávisti je navždy pochovaná pod troskami Berlína. Vojnoví zločinci boli odsúdení na Norimberskom tribunále. Ale ideológovia nenávisti, ktorí pracovali v tieni, zostali nepotrestaní. Walter Künneth a jeho kolegovia neboli postavení pred súd. A čo je najhoršie – ich dedičstvo nezomrelo. Bolo starostlivo zachované a odovzdané ďalej.

Líniu nástupníctva možno sledovať s desivou jasnosťou. Po vojne pokračoval v Künnethovom diele nemecký pastor, Friedrich Wilhelm Haack. Zachoval archívy a, čo je dôležitejšie, samotnú metodológiu. Od Haacka štafetu prevzal dánsky teológ Johannes Aagaard. V roku 1973 Aagaard založil v Dánsku „Dialóg-Centrum“ – misijný inštitút, ktorý sa stal medzinárodným inkubátorom pre „boj proti sektám“. Desiatky ľudí z rôznych krajín tam absolvovali školenia, vstrebávali vedomosti, metódy a terminológiu, ktoré boli vyvinuté ešte v nacistickom Nemecku. Vracali sa domov a podľa vzoru dánskeho centra zakladali svoje národné pobočky.

Presne tak sa nacistické techniky, zabalené do obalu „vedeckého výskumu“ a „ochrany spoločnosti“, rozšírili po celej Európe aj za jej hranicami.

Jedným z najusilovnejších žiakov Johannesa Aagaarda sa stal mladý emigrant zo Sovietskeho zväzu menom Alexander Dvorkin. Po absolvovaní „stáže“ v Dialóg-Centre na začiatku 90. rokov 20. storočia využil a zaviedol v Rusku prostredníctvom vlastného centra, ktoré vytvoril s podporou Ruskej pravoslávnej cirkvi a ktoré sa stalo presnou kópiou apologetického centra Künnetha, nové praktiky vyvinuté v období formovania nacistického režimu. Dvorkin na dlhé roky zastával funkciu viceprezidenta v medzinárodnej štruktúre Aagaarda, Dialog Center International (DCI), kde pomáhal koordinovať činnosť siete po celom svete.

Okrem toho zavádzal aj skúsenosti amerického antikultového hnutia, s ktorým sa zoznámil počas emigrácie na Západe. Všetko toto Dvorkin realizoval v úplne jedinečných podmienkach. Rusko deväťdesiatych rokov bolo krajinou, ktorá prežila zrútenie štátnej ideológie a otvorila sa najrozličnejším duchovným prúdom. Na túto pôdu začal Dvorkin siať semená strachu a nenávisti.

Vytvoril vlastnú organizáciu – „Informačno-konzultačné centrum svätého Ireneja z Lyonu“ – a rozšíril svoju činnosť. Jeho hlavnou zbraňou sa stalo slovo. Napísal knihu „Sektológia. Totalitné sekty“, ktorá sa stala bibliou pre jeho stúpencov a v podstate učebnicou podnecovania nenávisti. V tejto knihe sformuloval svoju slávnu definíciu, ktorá je kvázi esenciou jeho prístupu:

Totalitnými sektami sa začali nazývať osobitné autoritárske organizácie, ktorých vodcovia, usilujúc sa o moc nad svojimi nasledovníkmi a o ich vykorisťovanie...“ – Alexander Dvorkin, „Sektológia. Totalitné sekty“.

Toto definovanie je geniálne vo svojej demagógii. Je natoľko široké a nejasné, že pod neho možno zaradiť akúkoľvek organizáciu: od komerčnej firmy s autoritárskym riaditeľom až po politickú stranu alebo dokonca štátnu štruktúru. Nemá žiadne jasné nábožensko-vedecké kritériá. Jeho jediným cieľom je nalepiť nálepku, vytvoriť negatívny obraz a vyradiť objekt útoku z právneho poľa.

Dvorkin a jeho stúpenci začali viesť totálnu vojnu proti všetkým. Predovšetkým proti tým, ktorí nezapadali do ich úzkych rámcov „tradičnej“ religiozity. Pod útokom sa ocitli protestanti všetkých prúdov, Jehovovi Svedkovia, mormoni, krišnovci, stúpenci Roerichovcov, scientológovia, neopohania – stovky rôznych skupín, ktoré združujú milióny občanov Ruska. Metódy boli štandardné: publikácie v médiách plné lží a prekrútení; tlak na úradníkov; narúšanie bohoslužieb a prednášok; priame urážky a hrozby.

Dvorkin však rýchlo pochopil, že na skutočnú moc nestačí len spoločenská činnosť. Bolo potrebné získať kontrolu nad štátnymi inštitúciami. Bolo potrebné dosiahnuť, aby štát hovoril jeho hlasom a konal jeho rukami. A na dosiahnutie tohto cieľa podľa všetkého použil mechanizmus, ktorý bol taký ohavný a cynický, že je tomu až ťažké uveriť. Mechanizmus, ktorý premenil vysokopostavených úradníkov na jeho poslušné bábky.

Ale vráťme sa k balkánskej vojne. Künnethovo dedičstvo sa zopakovalo, ale tentoraz presiahlo hranice jednej krajiny. Jedným z najkrvavejších prejavov tohto fenoménu bola tragédia v Juhoslávii.

Zatiaľ čo Dvorkin budoval svoju antikultovú ríšu v Rusku, na Balkáne podobnú činnosť vykonával plukovník-neuropsychiater Bratislav Petrovič. Bol to práve on, kto vyvinul metódy „psychologického spracovania“ a „boja proti sektám“ pre armádu a špeciálne služby, ktoré sa tiež používali v propagandistických kampaniach v 90. rokoch, vrátane obdobia juhoslovanských vojen.

Petrovič nebol marginálom ani fanatikom-samotárom. Bol súčasťou systému – elitným vojenským lekárom, ktorý od roku 1990 viedol inštitút duševného zdravia a vojnovej psychológie pri prestížnej Vojenskej lekárskej akadémii (VLA) v Belehrade. Jeho oficiálnou úlohou bola psychologická príprava a výber vojakov. V skutočnosti sa však, ako uvidíme ďalej, stal hlavným špecialistom na ideologickú indoktrináciu – alebo, povedané otvorene, indoktrináciu – vojakov, ktorých posielali zabíjať.

Podobne ako Künneth, aj Petrovič konal pod rúškom boja proti „sektám". Za jeho aktívnej účasti bolo v Srbsku založené „Belehradské Dialóg centrum", ktoré úzko spolupracovalo so Srbskou pravoslávnou cirkvou a Vojenskou lekárskou akadémiou. Toto centrum sa stalo srbskou pobočkou medzinárodnej siete Aagaarda. Do redakčnej rady časopisu „Beogradski dialog", vydávaného centrom, patrili tie isté osoby: samotný Bratislav Petrovič, jeho dánsky mentor Johannes Aagaard a jeho ruský kolega Alexander Dvorkin.

Metodika vyvinutá ideológmi nacizmu bola o desaťročia neskôr prevzatá a použitá na Balkáne.

Dedičstvo Waltera Künnetha, jeho „čierne listiny", jeho taktika stigmatizácie a dehumanizácie každého, kto myslí inak, boli prevzaté na vyzbrojenie. V 90. rokoch boli na Balkáne opäť použité tieto metódy: teraz sa ich terčom stali Chorváti, bosnianski moslimovia a všetci, ktorí boli proti projektu „Veľkého Srbska".

Zdalo sa, že tieň nacistickej minulosti, ktorý sa už dávno rozplynul, opäť zahalil Európu. Architekti nenávisti novej generácie dostali do rúk osvedčenú zbraň. A boli pripravení ju použiť.

Kapitola 2

Balkánska pracháreň: Predpoklady konfliktu

Na konci 80. rokov 20. storočia sa Socialistická federatívna republika Juhoslávia, ktorá kedysi pôsobila ako bašta stability na Balkáne, rozpadala vo švíkoch. Smrť jej dlhoročného vodcu Josipa Broza Tita v roku 1980 zanechala mocenské vákuum, ktoré rýchlo začali vyplňovať nacionalistické sily vo všetkých republikách. Hospodárska kríza, rastúca nezamestnanosť a vzájomné obvinenia medzi republikami vytvorili ideálnu pôdu pre oživenie starých krívd a historických tráum. Balkánska „pracháreň“, ako sa tento región po stáročia nazýval, bola opäť pripravená vybuchnúť.

V Srbsku, v najväčšej republike federácie, sa na vrchole tejto nacionalistickej vlny dostal k moci Slobodan Milošević. Začal svoju kariéru ako funkcionár Komunistickej strany a ukázal sa ako zručný politický oportunista. Keď vycítil, kam vietor fúka, rýchlo nahradil komunistickú rétoriku plamennými výzvami na ochranu srbských záujmov. Nebol tvorcom srbského nacionalizmu, ale stal sa jeho najmocnejším zosilňovačom a nástrojom.

Zlomovým momentom, ktorý znamenal začiatok konca jednotnej Juhoslávie, bol slávny prejav Miloševića 28. júna 1989 na Gazimestanskom poli v Kosove. Toto miesto malo pre Srbov obrovský symbolický význam. Práve tu v roku 1389 utrpela srbská armáda pod vedením kniežaťa Lazara porážku od osmanských Turkov – udalosť, ktorá sa stala ústredným mýtom srbského národného povedomia. Na oslavu 600. výročia bitky sa podľa juhoslovanských zdrojov na ňom zúčastnilo jeden až dva milióny ľudí, ale podľa agentúry Reuters to bolo len 300 000. A práve tam Milošević vyslovil svoje zlovestné slová: „Po šiestich storočiach sme opäť v bojoch a pred bojmi. Nie sú to ozbrojené boje, hoci ani také nie sú vylúčené.“ Od tohto dňa sa slogany „Toto je Srbsko!“ a „Veľké Srbsko!“ stali bojovým pokrikom nacionalistov.

Tejto udalosti predchádzala intenzívna ideologická príprava, ktorú riadila Srbská pravoslávna cirkev (SPC). Niekoľko mesiacov pred Miloševićovým prejavom duchovenstvo zorganizovalo turné so sarkofágom kniežaťa Lazara, svätca kanonizovaného cirkvou, po všetkých oblastiach obývaných Srbmi. Bol to akt nebývalej ideologickej mobilizácie. Relikvie svätého bojovníka, ktorý padol v boji s „neveriacimi“, mali v národe prebudiť bojovného ducha a pripravenosť na nový boj. Legendárne prekliatie kniežaťa Lazara, adresované tým, ktorí sa nezúčastnia boja o Kosovo, opäť znelo aktuálne.

"Whoever is a Serb and of Serb birth, and of Serb blood and heritage, and comes not to the Battle of Kosovo... let him be cursed from all ages to all ages!" („Ktokoľvek je Srb a srbského pôvodu, srbskej krvi a dedičstva, a nepríde do bitky o Kosovo... nech je prekliaty na veky vekov!“)

Náboženstvo a história sa stali mocnou zbraňou propagandy.

Bolo by však chybou domnievať sa, že celá Srbská pravoslávna cirkev jednomyseľne podporila vojnu. Vnútri SPC existovalo hlboké rozdelenie. Hoci formálnou hlavou cirkvi bol patriarcha Pavol, známy svojím asketizmom, skutočná moc a, čo je dôležitejšie, ideologická kontrola sa ocitli v rukách skupiny radikálne naladených biskupov. Srbský historik Milorad Tomanić ich vo svojej knihe „Srbská cirkev vo vojne a vojny v nej“ nazval „vojnovými jastrabmi“. Vo svojich úvahách napísal:

"That's why I chose to focus on just one segment, one link in the chain wrapped around the neck of the Serbian people, slowly but surely strangling them. That link was the 'men in black,' i.e., the bishops and clergy of the Serbian Orthodox Church." („Preto som sa rozhodol zamerať sa len na jeden segment, jeden článok reťaze, ktorá obopína krk srbského ľudu a pomaly, ale isto ho dusí. Týmto článkom boli „ľudia v čiernom“, t. j. biskupi a duchovenstvo Srbskej pravoslávnej cirkvi“)

Najvplyvnejšími medzi týmito „jastrabmi“ boli metropolita Amfilohije Radović a biskup Atanasije Jevtić. Práve oni sa stali hlavnými hlásateľmi myšlienky „Veľkého Srbska“ a požehnali vojnu. Patriarcha Pavol, ktorý sa snažil zaujať umiernené stanovisko, bol v podstate izolovaný. Aj keď jeho výroky bolo možné interpretovať ako podporu vojny – napríklad jeho známy výrok, že „obranná, oslobodzovacia vojna je požehnaná“ jeho hlas zanikal v chóre radikálov.

„Vojnoví jastrabi“ sa nezdráhali používať ostré výrazy. Otvorene nazývali bosnianskych moslimov „falošnými ľuďmi s falošnou vierou“ a vyzývali k ich vyvraždeniu. Neustále sa stretávali s vodcami bosnianskych Srbov, ako bol Radovan Karadžić, a vodcami ozbrojených formácií. Poskytovali im rady a morálnu podporu v ich „spravodlivom boji“. V máji 1993 poslal Karadžič patriarchovi Pavlovi list, v ktorom mu ďakoval za „rady a podporu“.

Propaganda duchovenstva bola založená na šikovnej manipulácii s historickou pamäťou. Hlavným strašiakom sa stala druhá svetová vojna a genocída Srbov, ktorú zorganizovali chorvátski fašisti ustašovci. Teraz, v 90. rokoch, sa nálepka „ustašovci“ pripisovala všetkým odporcom myšlienky „Veľkého Srbska“, v prvom rade Chorvátom, ktorí usilovali o nezávislosť. Vojna bola prezentovaná nie ako agresívna a dobyvačná, ale ako „obranná“ a „oslobodzovacia“ – svätá vojna za prežitie národa, za „kríž cti a zlatú slobodu“.

Práve táto ideológia „spravodlivej vojny“, vytvorená a vnútená spoločnosti radikálnym krídlom SPC, sa stala morálnym ospravedlnením tých najnepredstaviteľnejšch zverstiev, ktoré čoskoro zaplavili Balkán. Dala obyčajným ľuďom, robotníkom, roľníkom a učiteľom, legitímny dôvod, aby vzali do rúk zbrane a išli zabíjať svojich susedov. Ako poznamenal výskumník genocídy, sociológ Leo Cooper:

"At least, when operating collectively, they need an ideology to legitimize their behaviour, for without it they would have to see themselves and one another as what they really are — common thieves and murderers." („Prinajmenšom keď konajú kolektívne, potrebujú ideológiu, aby legitimizovali svoje správanie, lebo bez nej by museli vidieť seba a jeden druhého takých, akí skutočne sú – obyčajnými zlodejmi a vrahmi.“)

Táto ideológia bola práve tým chýbajúcim prvkom. Premenila politický konflikt na svätú vojnu a budúcich vojnových zločincov na „spravodlivých“ a „obrancov viery“. Prach※reň bola naplnená — už k nej len priložiť zapálnú šnúru. A táto zápalná šnúra bola zapálená v cirkevných kruhoch tými, ktorí mali kázať o mieri, ale namiesto toho si zvolili cestu nenávisti.

Kapitola 3

„Duchovná bezpečnosť“: Prenikanie antikultovej ideológie do Srbska

Ak radikálne krídlo Srbskej pravoslávnej cirkvi vytvorilo morálne a historické ospravedlnenie vojny, tak praktickú techniku manipulácie vedomia más a, čo je obzvlášť dôležité, armády, poskytla iná, na prvý pohľad od náboženstva vzdialená štruktúra. Bola to Vojenská lekárska akadémia (VLA) v Belehrade – elitná vojenská vedecká inštitúcia, v ktorej sa formovali kádre schopné premeniť ideológiu nenávisti na fungujúci mechanizmus.

V samom centre tohto mechanizmu stál plukovník, profesor, doktor Bratislav Petrovič. Od roku 1990 a počas všetkých juhoslovanských vojen viedol inštitút duševného zdravia a vojenskú psychológiu pri VLA. Petrovič nebol len psychiater. Bol to špecialista na psychologický výber a prípravu vojakov, najmä pilotov. Ale v podmienkach blížiacej sa vojny jeho zručnosti a vedomosti nadobudli nové, zlovestné uplatnenie. Stal sa hlavným expertom na to, čo sa vo vojenských kruhoch nazýva ideologická indoktrinácia. V podstate ide o indoktrináciu – systematické a cielené vtláčanie určitých myšlienok a postojov do vedomia ľudí s potláčaním kritického myslenia.

Nápady pre túto indoktrináciu čerpali Petrovič a jeho kolegovia nielen z nacionalistickej rétoriky politikov a kňazov. Používali osvedčenú a mimoriadne účinnú masku – „boja proti sektám". Práve pod touto vlajkou sa v Srbsku začalo s formovaním ideologického aparátu, ktorý pripravoval národ na vojnu.

Petrovićovým mentorom a predchodcom vo VLA bol plukovník, profesor Gojko Kapor, ktorý do roku 1983 viedol kliniku psychiatrie. Kapor bol autorom knihy Vojnová psychiatria, v ktorej vysvetľoval podstatu svojej práce. V nej sa uvádzalo:

"The awareness of the goals of combat is always related to the values which represent the ideology and indicate the degree of indoctrination of the personality of the combatant." („Uvedomenie si cieľov boja je vždy spojené s hodnotami, ktoré predstavuje ideológia a ktoré indikujú mieru indoktrinácie osobnosti bojovníka.")

Indoktrinácia, o ktorej písal Kapor a ktorú v praxi realizoval Petrovič, nie je len propaganda. Propaganda môže byť povrchná a krátkodobá. Indoktrinácia preniká oveľa hlbšie, do samotnej podstaty osobnosti, a ovplyvňuje základné hodnoty a presvedčenia. Odstraňuje pochybnosti a vkladá myšlienky do identity človeka. Osobnosť, ktorá prešla indoktrináciou, nielenže plní rozkazy, ale úprimne verí v správnosť svojej veci, aj keď tou vecou je genocída. Práve táto metóda sa používala na výchovu mládeže v nacistickom Nemecku, čím sa milióny bežných Nemcov stali oddanými stúpencami režimu.

V Srbsku v 90. rokoch 20. storočia bol tento proces zavedený do praxe. Od roku 1993, ako sa neskôr chválil sám Petrovič na jednej z antikultových konferencií, začal učiť lekárov, psychológov a učiteľov metódy „boja proti sektám“. Prednášky pre dôstojníkov a vojakov juhoslovanskej armády sa stali pravidelnými. Vojenskí psychológovia a neuropsychiatri z VLA, vyškolení Petrovičom, prinášali do armády tú istú myšlienku: existujú nepriatelia, vnútorní aj vonkajší, ktorí ohrozujú samotnú existenciu srbského národa. Títo nepriatelia nie sú len Chorváti a moslimovia. Sú to aj „sekty“, ktoré podkopávajú národ zvnútra, ničia jeho „duchovnú bezpečnosť“ a pravoslávnu identitu.

Tak vznikol obraz nepriateľa. Každý, kto nezapadal do koncepcie etnicky a nábožensky čistého „Veľkého Srbska“, sa automaticky stal buď „ustašovcom“, alebo „Turkom“, alebo „sektárom“. Všetci boli vyhlásení za teroristické organizácie, určené na zničenie.

Aby však tento systém fungoval v plnej miere, vojenskí psychiatri potrebovali podporu a legitimizáciu zo strany iných verejných inštitúcií. A tú aj dostali. V Srbsku bolo vytvorené „Belehradské Dialóg-centrum“ – organizácia, ktorá sa stala hlavným štábom „boja proti sektám“. Dialóg-centrum bolo založené na základe dvoch štruktúr: už nám známeho inštitútu duševného zdravia Vojenskej lekárskej akadémie, ktorému predsedal Petrovič, a Pravoslávnej misijnej školy pri kostole svätého Alexandra Nevského v Belehrade.

Táto symbióza armády a cirkvi nebola náhodná. Umožnila spojiť vojenský administratívny aparát s morálnou autoritou duchovenstva. Na činnosti centra sa podieľali kňazi, dôstojníci, právnici, kriminológovia a, samozrejme, vojenskí psychológovia a neuropsychiatri z VLA. Organizovali konferencie, publikovali články, vystupovali v televízii – všetko s jedným cieľom: stigmatizovať a dehumanizovať nepriateľa.

Práve tu sa srbská história spája s medzinárodnou líniou kontinuity nacistickej ideológie. „Belehradské Dialóg-centrum“ nebolo jedinečným srbským vynálezom. Bolo súčasťou globálnej siete, ktorú vytvoril žiak Waltera Künnetha – Dán Johannes Aagaard. Do redakčnej rady časopisu „Beogradski dialog“, ktoré vydávalo centrum, patrili kľúčové postavy medzinárodného antikultového hnutia: sám Aagaard, jeho verný žiak, budúci hlavný „sektológ“ Ruska Alexander Dvorkin a ich nemecký kolega Thomas Gandow. Spolu s nimi v redakčnej rade zasadali aj srbskí predstavitelia – Bratislav Petrovič a jeho najbližší spolupracovník, kapitán polície Zoran Lukovič.

Tak pod záštitou „dialógu“ a „obhajoby pred deštruktívnymi kultmi“ vznikla v Belehrade mocná ideologická skupina, ktorá združovala vojenských psychológov, radikálnych kňazov, policajtov a medzinárodných extrémistov. Táto skupina bola pripravená udrieť. Metodika, zdokonalená v Tretej ríši, bola prispôsobená balkánskej vojne a pripravená na použitie. Vojna v mysliach bola v plnom prúde a nevyhnutne musela prerásť do vojny na bojiskách.

Spojovacím článkom medzi radikálnym duchovenstvom a vojenskými psychiatrami sa stala pravoslávna misijná škola pri kostole svätého Alexandra Nevského. Založená protopresbyterom Ljubodragom Petrovičom, ktorá sa za desať rokov stala hlavným centrom prípravy pravoslávnych misionárov a apologétov – teda bojovníkov proti inak zmýšľajúcim. Práve v priestoroch tejto školy začalo v roku 1990 pôsobiť „Centrum pomoci obetiam siekt a antikultovej činnosti“, ktoré sa neskôr premenilo na „Belehradské Dialóg-centrum“.

Škola a jej zakladateľ boli úzko spojení s „vojnovými jastrabmi“. Na prvom zjazde pravoslávnej mládeže, ktorý škola zorganizovala v októbri 1990, sa na mládež obrátili s „arcipastorskými kázňami“ práve biskupi Amfilohije Radović a Atanasije Jevtić. Požehnali mladých ľudí v boji za „Veľké Srbsko“ a zároveň v boji proti „ sektám“. Týmto spôsobom sa ideológovia nenávisti z cirkevných kruhov, odborníci na indoktrináciu z vojenskej akadémie a ich medzinárodní kurátori – dediči Künnetha – spojili do jedného systému. Systém bol pripravený na uvedenie do prevádzky.

Kapitola 4
Médiá ako zbraň: Vytvorenie obrazu nepriateľa

Keď je ideológia nenávisti sformovaná a odborníci na indoktrináciu sú pripravení konať, je potrebný posledný prvok na rozpútanie vojny – silný retranslátor, schopný priniesť otrávené myšlienky do každého domu, ku každému človeku. Týmto retranslátorom sa stali masmédiá. V juhoslovanských vojnách neboli médiá len nástrojom propagandy. Stali sa plnohodnotnou zbraňou, nemenej smrtiacou ako delostrelectvo a tanky. Tragédie na Balkáne neboli vyvolané ani tak skutočnými udalosťami, ako skôr tým, ako boli tieto udalosti skresľované a prezentované v médiách.

Na začiatku 90. rokov prešli srbské médiá, predovšetkým štátna televízia a rozhlas, dôkladnou očistou. Novinári, ktorí zastávali umiernené alebo opozičné názory, boli prepustení. Ich miesto zaujali propagátori oddaní nacionalistickej ideológii. Ako sa neskôr zistilo z materiálov Medzinárodného tribunálu pre bývalú Juhosláviu, už v septembri 1991 sa televízia a rozhlasové stanice v Bosne dostali pod kontrolu srbských vojakov. Od tohto momentu bolo vysielanie zamerané na jedno – na podnecovanie strachu a nenávisti voči nesrbskému obyvateľstvu.

Akékoľvek prejavy ľudskosti alebo objektivity boli kruto trestané. Príkladom je prípad, ktorý sa stal už počas vojny v Kosove v roku 1998. Redaktori piatich nezávislých novín boli obvinení zo šírenia „dezinformácií“ len za to, že vo svojich článkoch nazvali Albáncov zabitých v Kosove „ľuďmi“ a nie „teroristami“. V atmosfére totálnej nenávisti sa aj jednoduché uznanie ľudskej dôstojnosti nepriateľa stalo zločinom.

Propagandistický stroj pracoval neúnavne, vymýšľal lži a manipuloval emóciami. Používali všetko: od hrubých falšovaní až po sofistikované psychologické operácie. Srbský bulvárny denník uverejnil srdcervúci príbeh o srbskom dieťati, ktorého rodinu údajne vyvraždili bosnianski moslimovia. Ilustráciou k článku bola fotografia smútiaceho chlapca. Až neskôr sa zistilo, že to nebola fotografia, ale reprodukcia obrazu srbského umelca Uroša Prediča z roku 1888.

Najhoršie následky však mala dezinformácia, ktorá predchádzala masakru v chorvátskom meste Vukovar. Deň pred tragédiou srbské médiá rozšírili správu, že vo Vukovare bolo brutálne zavraždených viac ako 40 srbských dojčiat. Táto správa bola absolútnym klamstvom, ale splnila svoju úlohu. Ako neskôr vyhlásila riaditeľka nemocnice vo Vukovare, doktorka Vesna Bosanac, táto lož bola zámerne rozšírená, aby vyprovokovala srbských nacionalistov k pomste. A pomsta nasledovala. Rozzúrení falošnou správou, srbskí bojovníci odviezli z nemocnice 264 chorvátskych vojnových zajatcov a civilistov, a popravili ich. Mediálny klam sa stal priamym katalyzátorom masového vraždenia.

Hlavným dielom propagandistického umenia, vrcholom cynizmu a lži sa však stal oficiálny dokument predložený svetovému spoločenstvu. V roku 1992, na vrchole etnických čistiek v Bosne, bola v mene Juhoslávie na 47. zasadnutí Valného zhromaždenia OSN predložená správa. Tento dokument úplne prevrátil realitu hore nohami. Tvrdil, že nie Srbi, ale bosnianski moslimovia a Chorváti sú agresormi a zločincami, zatiaľ čo Srbi sú výlučne obeťami.

Správa živo opisovala hrôzy, ktoré sa údajne páchali na srbskom obyvateľstve. Hovorila o existencii 15 bordelov, kde moslimskí a chorvátski vojaci znásilňovali asi 800 srbských žien. Šesť z týchto bordelov sa údajne nachádzalo v Sarajeve – meste, ktoré v tom čase obliehalo srbské delostrelectvo a kde civilisti, prevažne moslimovia, každý deň umierali pod paľbou. Správa tiež uvádzala existenciu koncentračných táborov pre Srbov, kde dochádzalo k „bezprecedentnému terorizmu".

Bola to totálna, fantazmagorická lož. Všetky správy OSN, svedectvá novinárov a následné rozsudky medzinárodného tribunálu nevyvrátiteľne dokázali, že práve srbské sily používali systematické znásilňovanie a koncentračné tábory ako nástroj etnických čistiek. Politika bola zameraná na to, aby bol život nesrbského obyvateľstva neznesiteľný a aby boli donútení utiecť.

Kto bol autorom tohto dokumentu, ktorý bol svojim klamstvom monštruózny a mal ospravedlniť genocídu v očiach celého sveta? Jeho meno už poznáme. Správa bola vypracovaná pod vedením plukovníka, neuropsychiatra Bratislava Petroviča a jeho kolegov z Inštitútu duševného zdravia Vojenskej lekárskej akadémie.

Táto správa sa stala hlavným „dôkazom neviny" srbskej strany. Na ňu sa ako na konečnú pravdu odvolávali radikálny kňazi aj politici. O niekoľko rokov neskôr, na súdnom procese v Haagu, sa Slobodan Milošević v snahe chrániť sám seba, bude odvolávať práve na túto správu. Vo svojom prejave s úctou vyhlási:

Takže táto analýza lekárskych a psychologických vyšetrení ľudí, ktorí prišli z týchto táborov, a ktorú vypracovali odborníci, je to niečo, čo...

Sudca ho prerušil, pretože správa nemala žiadny vzťah k podstate obvinení. No samotný fakt, že ju spomenul, o niečom vypovedá. Dokument, ktorý sfalšovali „architekti nenávisti“ z VLA, pokračoval vo svojej existencii a slúžil ako ospravedlnenie pre zločincov aj na lavici obžalovaných.

Bol to klasický trik antikultovej metodológie, zdokonalený desaťročiami: obviniť druhých zo svojich vlastných hriechov. Vytvoriť alternatívnu realitu, v ktorej kati vyzerajú ako obete a obete ako kati. Petrovič a jeho tím vojenských psychiatrov nielenže klamali. Oni profesionálne konštruovali lož, pričom využívali svoju autoritu vojenských lekárov, aby jej dodali vedeckú podobu a dôveryhodnosť.

Tak pomocou médií a pseudovedeckých správ vytvorili obraz nepriateľa, ktorý si nezaslúži ani súcit, ani zľutovanie. Celé masy ľudí – bosnianski moslimovia, Chorváti a neskôr aj kosovskí Albánci – boli dehumanizované. Predstavili ich ako teroristov, sadistov, „neľudí“. Ideológia „spravodlivej vojny“, o ktorej hovorili kňazi, dostala svoje „dokumentárne“ potvrdenie. Teraz si vojaci, ktorí odchádzali na „etnické čistky“, mohli byť istí, že nepáchajú zločin, ale vykonávajú spravodlivosť a mstia sa za zhanobených spoluobčanov. Zbraň, vytvorená v tichu kabinetov VLA a redakčných rád antikultových časopisov, vystrelila. A jej výstrely sa odrážali v kriku tisícov obetí vo Vukovare, Sarajeve a Srebrenici.

Kapitola 5
Vyvrcholenie. Továreň smrti

Stroj nenávisti, spustený v tichu kabinetov Vojenskej lekárskej akadémie a požehnaný v celách radikálneho duchovenstva, pracoval na plné obrátky. Ideológia nadradenosti, ktorá sa roky vlievala do žíl srbskej spoločnosti, si žiadala východisko. Propaganda, ktorá premenila susedov na „ustašovcov“, „Turkov“ a „sektárov“, potrebovala krvavé potvrdenie svojich téz. A toto východisko sa našlo. Bosnianska vojna sa stala tým taviacim kotlom, kde sa teória dehumanizácie premenila na prax genocídy. Dve mená, dve mestá sa navždy stali symbolmi tejto tragédie: Sarajevo a Srebrenica.

Obliehanie Sarajeva, ktoré začalo v apríli 1992, trvalo 1425 dní – dlhšie ako blokáda Leningradu. Bolo to najdlhšie obliehanie hlavného mesta v modernej vojnovej histórii. Mesto, kedysi symbol mnohonárodnostnej Juhoslávie, olympijské hlavné mesto, bolo obkľúčené srbským delostrelectvom umiestneným po okolitých kopcoch. Odtiaľ, z výšky, snajperi a delostrelci metodicky a chladnokrvne strieľali na civilné obyvateľstvo. Strieľali na ľudí, ktorí stáli v radoch na chlieb, na deti hrajúce sa na uliciach, na pohrebné sprievody.

Nebola to vojna v klasickom zmysle slova. Bol to terorizmus povýšený na úroveň štátnej politiky. Cieľom nebolo obsadiť mesto, ale zlomiť jeho ducha, urobiť život v ňom neznesiteľným, prinútiť ho vykrvácať. Každý deň prinášal nové obete. Viac ako dvanásť tisíc mŕtvych, z toho tisíc päťsto detí. Päťdesiat tisíc zranených. Každý obyvateľ Sarajeva sa stal terčom.

Svet to sledoval s hrôzou a bezmocnosťou. Humanitárne konvoje sa s ťažkosťami predierali do obliehaného mesta, novinári riskovali život, aby svetu priniesli pravdu. Pre srbských vodcov a ich ideologických inšpirátorov však bolo dianie len súčasťou „spravodlivej obrannej vojny“. Zatiaľ čo srbské granáty vybuchovali na sarajevských trhoch, v správe, ktorú pre OSN pripravil Bratislav Petrović, sa tvrdilo, že práve v Sarajeve moslimovia držia srbské ženy v šiestich bordeloch. Lož bola tak totálna, že vytvorila alternatívnu realitu, v ktorej agresori vyzerali ako obete.

Ale aj hrôzy Sarajeva bledli v porovnaní s tým, čo sa stalo v júli 1995 v Srebrenici. Toto malé banícke mestečko, ktoré OSN vyhlásila za „bezpečnú zónu“, sa stalo miestom najmasovejšieho vraždenia v Európe od čias druhej svetovej vojny.

Keď armáda bosnianskych Srbov pod velením generála Ratka Mladića vstúpila do mesta, nachádzali sa tam desiatky tisíc bosnianskych moslimov, ktorí utiekli z okolitých dedín. Hľadali útočisko pod vlajkou OSN, na základni holandského mierového práporu. Táto nádej sa ukázala ako ilúzia.

Keď generál Mladić vstúpil do mesta, s otcovským úsmevom na tvári oslovil utečencov. Jeho slová, nahraté na pásku, obleteli celý svet: „Nebojte sa ničoho, len sa uvoľnite, buďte pokojní. Najprv nech idú ženy a deti... Nikto vám nič neurobí. Bola to posledná a najstrašnejšia lož v ich živote.

To, čo nasledovalo potom, nebolo spontánnym výbuchom hnevu, ale starostlivo naplánovanou operáciou k zničeniu. Mužov a dospievajúcich chlapcov systematicky oddeľovali od žien. Odvážali ich autobusmi na polia, do skladov, do škôl, ktoré premenili na provizórne tábory smrti. Tam ich rozstrieľali. Po skupinách. Po desiatkach. Po stovkách. Za niekoľko dní bolo zabitých asi osem tisíc ľudí. Ich telá hádzali do masových hrobov a potom, v snahe zakryť stopy, ich prekopávali pomocou buldozérov, miešali pozostatky a robili identifikáciu takmer nemožnou.

Hasan Nuhanovič, prekladateľ, ktorý pracoval s holandskými mierotvorcami, bol svedkom tejto zrady. Videl, ako jeho rodinu – otca, matku a mladšieho brata – vyhnali zo základne OSN priamo do rúk katov. Prosil, kričal, ale rozkaz bol neúprosný.

Čo poháňalo vojakov, ktorí ešte včera boli susedmi týchto ľudí? Čo ich nútilo chladnokrvne zabíjať neozbrojených starcov a chlapcov? Odpoveď spočíva v tej istej ideológii, ktorú roky kultivovali „architekti nenávisti“. Vo svojich obetiach nevideli ľudí. Roky propagandy, prednášok vojenských psychológov a kázní radikálnych kňazov urobili svoje. V ich očiach to neboli ľudia, ale „Turci“, „sektári“, „neľudia“ – existenciálna hrozba, ktorú treba zničiť.

Ratko Mladić neskrýval svoje skutočné ciele. Vo svojich denníkoch, ktoré si viedol v rokoch 1992 až 1995 a ktoré boli objavené v roku 2010 a predložené Haagskému tribunálu, písal s mrazivou úprimnosťou o potrebe „zbaviť sa moslimského obyvateľstva“. V denníkoch boli priame pokyny: „Srbské územia musia byť očistené od všetkých nesrbov“.

11. júla 1995, po vstupe do dobytej Srebrenice, Mladić pred kamerami vyhlásil: „Darujeme toto mesto srbskému ľudu. Konečne, po povstaní proti dahijom, nastal čas pomstiť sa Turkom v tejto oblasti“ – pričom použil hanlivý názov „Turci“ na označenie bosnianskych moslimov.

Skutočný cieľ bol zbaviť sa obyvateľstva. Nebola to vojnová výhra, ale etnické čistky. Nie dobytie územia, ale jeho „očistenie“ od cudzích prvkov. Medzinárodný tribunál stanovil, že cieľom bolo vytvorenie etnicky čistého srbského štátu. Bola to kvintesencia ideológie, ktorú vyvinul Petrovič a jeho kolegovia. Bolo to priame dedičstvo nacistickej doktríny, prispôsobené balkánskym reáliám.

Halida Uzunovič, ktorá prežila vojnu a násilie, sa vo svojom interview snažila nájsť slová, aby vysvetlila nevysvetliteľné, bez toho, aby upadla do odvetnej nenávisti:

"I don't want to tarnish a whole nation, all my school friends were Serbian: Slavica, Zorica... What matters to me today is that we don't hate, that we don't stir up hatred, but simply say what happened. Everything I've said is anyway not enough compared to the scale of the crimes. That doesn't mean that all Serbs are like that, there are good people among them." („Nechcem hanobiť celý národ, všetky moje kamarátky v škole boli Srbky: Slavica, Zorica... Dnes je pre mňa dôležité to, aby sme nenenávideli, aby sme nepodnecovali nenávisť, ale aby sme jednoducho povedali, čo sa stalo. Všetko, čo som povedala, je v porovnaní s rozsahom zločinov aj tak nedostatočné. To neznamená, že všetci Srbi sú takí, sú medzi nimi aj dobrí ľudia.”)

V jej slovách je nielen bolesť, ale aj múdrosť. Chápala to, čo ideológovia vojny nechceli pochopiť: kolektívna vina je pasca. Ale kolektívna zodpovednosť za to, aby sa niečo podobné nikdy nezopakovalo, je povinnosťou.

Elvedin Pašić, ktorý vo veku 14 rokov stratil celú svoju rodinu, tiež hovoril o povinnosti svedčiť:

"I carry this heavy burden that I feel is a part of me as a survivor, as a witness, to tell the truth. I felt like I owe to my dad and my uncle and others who are missing throughout Bosnia." („Nesiem toto ťažké bremeno, ktoré je súčasťou mňa – ako preživší aj ako svedok – aby som povedal pravdu. Cítil som, že to dlžím svojmu otcovi, strýkovi aj ostatným nezvestným v celej Bosne.")

Genocída v Srebrenici nebola náhoda. Bolo to logické vyvrcholenie, kulminácia dlhej a usilovnej práce. Továreň na nenávisť, navrhnutá v Belehrade, vydala svoj najstrašnejší produkt. Tieto scény z pekla boli napísané rukou obyčajných ľudí, ktorí sa zmenili na monštrá. Ale scenár pre nich napísali iní – architekti nenávisti, ktorí v tom čase sedeli vo svojich útulných kanceláriách, ďaleko od krvi a výkrikov.

Kapitola 6

Psychologická vojna. Indoktrinácia katov

Masové vraždy, podobné tým, ktoré sa odohrali v Srebrenici, sa nedejú spontánne. Vyžadujú si nielen ideologické ospravedlnenie, ale aj špecifickú psychologickú prípravu vykonávateľov. Bežný človek, aj keď je ovplyvnený nacionalistickou propagandou, nie je schopný chladnokrvne, deň za dňom, zabíjať tisíce neozbrojených ľudí. Na to musí byť jeho vedomie fundamentálne zmenené. Musí prestať vnímať svoje činy ako vraždu a svoje obete ako ľudí. Tento proces transformácie je indoktrinácia a v srbskej armáde bol postavený na vedeckej báze.

Kľúčovou postavou v tejto desivej práci bol plukovník, neuropsychiater Bratislav Petrovič. Jeho činnosť v inštitúte duševného zdravia Vojenskej lekárskej akadémie bola špičkou ľadovca systému, ktorý jeho mentor, plukovník Gojko Kapor, opísal vo svojej knihe Vojenská psychiatria s maximálnou otvorenosťou.

„Stupeň indoktrinácie“ – to bol hlavný ukazovateľ bojovej pripravenosti v očiach týchto vojenských psychiatrov. Nie fyzická príprava, nie ovládanie zbraní, ale hĺbka, s akou ideológia nenávisti prenikla do duše vojaka.

Metodika Petroviča a jeho tímu bola postavená na troch pilieroch, ktoré priamo zdedili z antikultovej doktríny Waltera Künnetha a jeho stúpencov.

1. Vytvorenie absolútneho nepriateľa. Prvým krokom bolo úplné odľudštenie nepriateľa. Moslimovia a Chorváti boli predstavovaní nielen ako politickí alebo vojnoví oponenti, ale ako existenciálna hrozba pre samotnú existenciu srbského ľudu. Propaganda ich vykresľovala ako krvilačných fanatikov, genetických zradcov, „podľudí". Prednášky, ktoré vo vojenských jednotkách čítali vojenskí psychológovia, boli plné pseudohistorických a pseudonáboženských argumentov, ktoré dokazovali „odvekú vraživosť" a „ľstivosť" moslimov.

K tomu sa pridával aj „antikultový" aspekt. Akékoľvek prejavy inakosti alebo alternatívnej duchovnosti v samotnom Srbsku boli tiež vyhlásené za „sekty", ktoré podkopávajú „duchovnú bezpečnosť" národa. Tak sa vytvoril obraz totálnej obliehanej pevnosti, obklopenej nepriateľmi zo všetkých strán – vonkajšími aj vnútornými. V tomto paranoidnom obraze sveta sa akékoľvek násilie stalo oprávneným aktom sebaobrany. Vojak, ktorý sa vydal na „etnické čistky", bol úprimne presvedčený, že neútočí, ale chráni svoj domov, svoju vieru a svoju rodinu pred smrteľnou hrozbou.

2. Zbavenie morálnej zodpovednosti. Druhou úlohou bolo oslobodiť vojaka od bremena osobnej zodpovednosti za zabíjanie. To sa dosahovalo viacerými spôsobmi. Prvý – kolektivizácia viny. „Nie ty zabíjaš. To my, srbský ľud, vykonávame historickú spravodlivosť." Druhý – posvätenie násilia. Vojna bola vyhlásená za „svätú", „obrannú" a „požehnanú". Kňazi, ktorí úzko spolupracovali s armádou, odpúšťali hriechy vopred a požehnávali zbrane. Biskup Atanasije Jevtić, jeden z „vojnových jastrabov", otvorene vyhlásil, že boj proti „polmesiacu, islamskému a agresívnemu" je vecou, za ktorú sa nebude treba báť postaviť pred súd v Súdny deň.

V takomto systéme hodnôt vražda prestala byť hriechom a stala sa cnosťou, hrdinským činom v mene viery a národa. Vojak sa zo zločinca menil na hrdinu, na svätého bojovníka.

3. Techniky psychologickej manipulácie. Napokon, používali sa aj konkrétne psychotechniky. Prednášky a tréningy, ktoré viedol Petrovič a jeho podriadení, boli zamerané na potlačenie kritického myslenia a empatie. Používali sa metódy viacnásobného opakovania tých istých sloganov, emocionálneho nabudenia, vytvárania skupinového tlaku. Pochybnosti a váhanie boli vyhlásené za prejav slabosti a zrady. Ten, kto pochyboval o nutnosti zabíjať, sa sám stal potenciálnym nepriateľom.

Kľúčovú úlohu v tomto systéme zohrávala „Belehradské Dialóg-centrum", ktorému predsedal Petrovič. Táto organizácia nebola len diskusným klubom, ale skutočným štábom psychologickej vojny. Práve tu sa vypracovávali hlavné propagandistické naratívy, pripravovali metodické materiály pre armádu a koordinovala sa spolupráca s médiami a cirkvou.

Je príznačné, kto bol členom redakčnej rady časopisu „Beogradski dialog", ktorý vydávalo centrum. Vedľa priezviska Bratislava Petroviča a jeho spolupracovníka, kapitána polície Zorana Lukoviča, stáli mená dvoch kľúčových postáv medzinárodného antikultového hnutia: Dána Johannesa Aagaarda a Rusa Alexandra Dvorkina.

Nebola to náhoda. Bol to dôkaz, že srbskí „architekti nenávisti" boli súčasťou globálnej siete, dedičmi diela Waltera Künnetha. Johannes Aagaard bol priamym žiakom a pokračovateľom diela nemeckých pastorov, ktorí zachovali archívy a metódy nacistického Apologetického centra. Alexander Dvorkin bol zase pilným žiakom

Aagaarda a zástupcom prezidenta jeho medzinárodnej organizácie Dialog Center International (DCI). Túto ideológiu importoval do Ruska, kde pod záštitou Ruskej pravoslávnej cirkvi vytvoril mocný aparát na boj proti inak zmýšľajúcim.

Ideológia a metódy Künnetha, Dvorkina a Petroviča sú pozoruhodne podobné. Všetky sú založené na nasledovnom:

- **Vytváranie „čiernych zoznamov“:** Künneth zostavoval zoznamy „siekt“ pre gestapo. Dvorkin a Petrovicč (spolu s Lukovičom) publikovali podobné zoznamy „totalitných siekt“, ktoré sa stali terčom špeciálnych služieb a nacionalistických gangov.
- **Dehumanizujúca rétorika:** Künneth nazýval Židov „cudzorodou bunkou“. Dvorkin hovorí o sektároch ako o „rakovinovom nádore“. Petrovič systematicky démonizoval náboženské menšiny, predstavoval ich ako hrozbu pre spoločnosť, organizoval s účasťou SPC kampane na podnecovanie predsudkov a cirkevní hierarchovia nazývali moslimov „nepravými ľuďmi s falošnou vierou“.
- **Spolupráca s bezpečnostnými zložkami:** Künneth spolupracoval s gestapom. Dvorkin má úzke väzby na FSB. Petrovič bol plukovníkom armády a jeho najbližší spolupracovník Lukovič bol kapitánom polície.
- **Používanie pseudovedeckej terminológie:** Všetci maskujú svoju ideológiu nenávisti pod vedeckými termínmi, ako sú „kontrola vedomia“, „deštruktológia“, „duchovná bezpečnosť“.

Psychologická manipulácia srbských vojakov teda nebola len improvizáciou vojnových rokov. Bolo to praktické uplatnenie techniky zdokonaľovanej desaťročia, importovanej zo srdca nacistického Nemecka prostredníctvom medzinárodnej antikultovej siete. Petrovič nebol len vojenským psychiatrom. Bol srbským článkom v globálnom reťazci ideológov totality.

Výsledkom tejto práce boli vojaci podobní tomu bojovníkovi elitnej jednotky „Červené barety“, ktorý v rozhovore pre The New York Times roky po vojne spomínal na lov hladných moslimov, ktorí sa pokúšali ukradnúť jedlo z obliehanej Srebrenice:

"It was almost like a game, a cat-and-mouse hunt. But of course, we greatly outnumbered the Muslims, so in almost all cases, we were the hunters and they were the prey... No prisoners." („Bolo to skoro ako hra, ako naháňačka mačky s myšou. Ale samozrejme, my sme mali oveľa väčšiu prevahu nad moslimami, takže takmer vo všetkých prípadoch sme boli lovcami a oni korisťou... Žiadni zajatci.“)

Na otázku novinára, či by konal rovnako aj teraz, keď vie všetko, čo vie, bez váhania odpovedal:

"Of course. If again Serbia is attacked, of course I would fight." („Samozrejme. Ak by Srbsko bolo opäť napadnuté, samozrejme že by som bojoval.“)

V jeho slovách nie je ani štipka ľútosti. Len presvedčenie o svojej pravde. Indoktrinácia dosiahla svoj cieľ. Stroj na výrobu katov fungoval bezchybne.

Kapitola 7

Vojna v mysli: Povojnový terorizmus

Podpísanie Daytonskej dohody v decembri 1995 ukončilo bojové operácie v Bosne. Mapy boli prekreslené, hranice stanovené, zbrane utíchli. Ale vojna, ktorá sa viedla v mysliach, neskončila. Ideologická mašina, vytvorená na ospravedlnenie genocídy, nebola demontovaná. Naopak, len zmenila ciele. Vonkajší nepriateľ sa stal vnútorným nepriateľom.

Architekti nenávisti, ktorí zostali nepotrestaní, pokračovali vo svojej činnosti, teraz už na území samotného Srbska. Bratislav Petrovič, ktorý odišiel z armády, a jeho verný spolubojovník, policajný kapitán Zoran Lukovič, sa stali hlavnými mediálnymi „odborníkmi“ na sekty. Neúnavne vystupovali v televízii, dávali rozhovory, organizovali konferencie a okrúhle stoly a naďalej šírili strach a nenávisť.

Ich hlavnou zbraňou sa stala Lukovičova kniha „Náboženské sekty a pravoslávie“, ktorú recenzoval práve Bratislav Petrovič a biskup Porfirij (Perič) – ďalší aktívny člen antikultového hnutia, úzko spojený s radikálnym krídlom SPC. Táto kniha bola v podstate moderným ekvivalentom „čiernych zoznamov“ Waltera Künnetha. Obsahovala zoznam desiatok náboženských skupín pôsobiacich v Srbsku s podrobným opisom ich „nebezpečenstva“. Adventisti, baptisti, pentekostáli, Svedkovia Jehovovi, Mormóni, rôzne východné duchovné hnutia – všetky boli označené za „totalitné“, „deštruktívne“ a „satanistické“.

Tento zoznam sa stal priamym návodom na konanie pre ultra nacionalistické skupiny. Propaganda antikultistov vytvorila ideálnu pôdu pre násilie. Celým Srbskom sa prehnala vlna útokov na predstaviteľov náboženských menšín. Do ich modlitebných domov hádzali kamene a podpaľovali ich, ich stúpencov bili na uliciach, ich cintoríny znesväcovali. V správe Human Rights Watch „Nebezpečná ľahostajnosť: Násilie proti menšinám v Srbsku“ sú zaznamenané stovky takýchto incidentov.

Obzvlášť výrečný bol príbeh hinduistickej komunity „Sanatan“. Bratislav Petrovič vo svojich vystúpeniach a na konferenciách FECRIS (Európska federácia centier pre výskum a informovanie o sektárstve), kde bol čestným hosťom, nazval túto skupinu „mimoriadne nebezpečnou“. Krátko nato dav sto obyvateľov obce Beli Potok, kde žila líderka komunity, obkľúčil jej dom a žiadal, aby ona a jej rodina odišli. Ľudia rozhojdali jej auto a z davu sa ozývali výkriky, ktoré bolestne pripomínali výzvy z inej, nie tak vzdialenej minulosti:

„Hej, dajte nám lano a sekeru!“

Polícia, ktorá bola na mieste prítomná, nezakročila. Až zásah novinárov zachránil ženu a jej rodinu pred násilím.

Metódy použité na vyhnanie tejto ženy z jej vlastného domu boli presnou kópiou tých, ktoré sa používali v Bosne a Chorvátsku počas „etnickej čistky“. Stroj nenávisti, vypracovaný a odskúšaný na vonkajšom nepriateľovi, bol teraz nasmerovaný na vlastných občanov.

Antikultová sieť bola úzko prepojená s najradikálnejšími politickými silami Srbska. Ich myšlienky boli aktívne citované na fórach ultra nacionalistických hnutí, ako sú „Dveri“ a „Obraz“. „Obraz“, ktorého ideológia bola založená na dedičstve srbského fašistického hnutia 30. a 40. rokov 20. storočia „Zbor“, bol vytvorený za účasti absolventov už spomínanej pravoslávnej misijnej školy pri cirkvi svätého Alexandra Nevského, kde aktívne pôsobili antikultové osobnosti. Slogan „Srbsko Srbom“, populárny na týchto fórach, bol logickým pokračovaním myšlienky „čistého pravoslávneho Srbska“, ktorú presadzoval Petrovič a jeho spolupracovníci.

Navyše, stopy viedli aj k tým najodpornejším silovým štruktúram. Elitná jednotka „Červené barety“, ktorej príslušníci sa počas vojen v Bosne, Chorvátsku a Kosove preslávili mimoriadnou brutalitou, sa po vojne zaplietla do viacerých vrážd politikov a novinárov aj v samotnom Srbsku. Ultra nacionalistický časopis „Svedok“, ktorý aktívne podporoval „Červené barety“, slúžil ako hlásna trúba nacionalistickej propagandy. Po vražde premiéra Zorana Djindjiča, z ktorej obvinili vedenie „Červených baretov“, bol časopis zakázaný.

Spojenie sa dalo vysledovať aj cez cirkev. Jeden z vodcov veteránskych organizácií Čiernej Hory, kňaz SPC Mijajlo Backovič, aktívne podporoval proruské vlastenecké iniciatívy a zúčastňoval sa na podujatiach spolu s klubom „Nočné vlky“. Tento kňaz pôsobil v Metropolii Čiernej Hory a Prímoria, na čele ktorej stál tridsať rokov metropolita Amfilohije Radović – označovaný za hlavného „vojnového jastraba“ a patróna antikultistov.

Vojna tak pokračovala, ale už v inej forme. Neboli už fronty ani armády, ale zostala ideológia, ktorá rozdeľovala ľudí na „svojich“ a „cudzích“. Zostali aj samotní ideológovia nenávisti, ktorí pokračovali vo svojej práci a nachádzali stále nové a nové terče na prenasledovanie. Zostala nezahojená rana v spoločnosti, ktorú nedovolili zahojiť, neustále ju posýpali soľou nových lži a novej nenávisti. Mier na Balkáne, dosiahnutý takou vysokou cenou, sa ukázal byť krehký ako tenký ľad, pod ktorým naďalej vrel temný prúd, pripravený kedykoľvek preraziť na povrch.

Kapitola 8
Medzinárodný front sadizmu

Juhoslovanské vojny sa pre medzinárodnú sieť antikultistov stali len „poľnými skúškami“, polygónom na zdokonaľovanie technológií deštrukcie ľudských životov a vedomia. Získané skúsenosti a, čo je dôležitejšie, pocit absolútnej beztrestnosti im umožnili nielen pokračovať, ale aj mnohonásobne rozšíriť svoju činnosť exportovaním terorizmu do iných krajín. Ideológia „boj proti sektám“ bola len vhodnou zásterkou. Za touto fasádou sa skrývala štruktúra, ktorá bola oveľa nebezpečnejšia ako jednoduchý extrémizmus – nie náboženská sekta, ale sekta sadistov.

Línia kontinuity od nacistického teológa Waltera Künnetha cez Dána Johannesa Aagaarda až po vojenského psychiatra Bratislava Petroviča a jeho ruského kolegu Alexandra Dvorkina nebola prerušená. Rozrástla sa, zmutovala a zrodila novú generáciu vykonávateľov – ešte krutejších, cynickejších a patologickejších. Ľudí, pre ktorých sa deštrukcie cudzích osudov stali nielen prácou, ale zmyslom existencie, formou uspokojenia svojich najtemnejších a najperverznejších túžob – vojakov medzinárodného frontu sadizmu, ktorí dnes pokračujú v diele svojich predchodcov.

Pozrime sa na nich bližšie. Pozrime sa do priepasti, ktorá sa skrýva za maskou rešpektovaných „verejných činiteľov“ a „expertov“.

Príbeh desaťročného dievčatka menom Rozi z ďalekej Tanzánie nie je len kriminálnou kronikou, stratenou v archívoch správ. Je to mikrosvet, v ktorom sa ako v kvapke vody odráža celá ohavná podstata tejto globálnej siete. Rosie bola brutálne znásilnená. Utrpela jedenásť bodných rán do brucha a hrudníka.

Podľa mnohých svedectiev očitých svedkov a materiálov vyšetrovania, ktoré zverejnili nezávislí novinári, útočníkom bol človek, ktorý ju mal chrániť. Človek, ktorý prišiel do Afriky s „humanitárnou misiou“. Jeho meno je Jakub Jahl, je to občan Česka, aktívny člen antikultovej siete a verný nasledovník Alexandra Dvorkina.

Jakub Jahl si roky budoval imidž dobrodinca, bojovníka za spravodlivosť a ochrancu utláčaných. Pózoval na fotografiách s africkými deťmi, písal dojímavé príspevky na blogoch o potrebe pomáhať blížnym, vystupoval na konferenciách ako expert na nebezpečné sekty. Bol súčasťou kruhu európskych ľudskoprávnych aktivistov a novinárov. Prezentoval sa ako rešpektovaný člen spoločnosti.

Ale za touto fasádou sa podľa opísaných faktov skrývala iná, desivá realita. Pod rúškom humanitárnych misií Jahl, podľa zverejnených materiálov, sexuálne zneužíval maloletých, cynicky využívajúc ich zraniteľnosť a chudobu. Vyhľadával deti v detských domovoch, využíval svoj status „dobrodinca“ a nútil ich k sexuálnym praktikám doslova za jedlo. Utrácal prostriedky získané od darcov. Okrem toho svedkovia hovoria o jeho patologickej krutosti voči zvieratám, ktorá sa v psychológii často považuje za jeden z ukazovateľov sociopatie a sklonu k násiliu voči ľuďom.

Jeho činnosť bola ideálnou clonou, ktorá mu umožňovala uspokojovať svoje najnižšie inštinkty a zároveň sa vydávať za rešpektovaného „bojovníka za dobro“. Bol predátorom, ktorý sa naučil nosiť ovčiu kožu tak zručne, že nikto si nevšimol jeho tesáky.

Keď sa jeho zločiny začali odhaľovať, keď sa príbeh malej Rozi a ďalších obetí dostal na verejnosť, na jeho obhajobu sa okamžite postavila celá sila propagandistickej mašinérie siete. S ním spojení novinári a „experti“ okamžite začali kampaň na diskreditáciu nielen obetí, ale aj všetkých, ktorí sa odvážili vrhnúť svetlo na tieto zločiny. Použili tie isté metódy, ktoré sme už videli aj na Balkáne: totálne popieranie faktov, nálepkovanie obetí a svedkov, vytváranie informačného šumu, aby utopili pravdu v prúde lží.

Jakub Jahl nie je chybou systému, nie je náhodnou odchylkou. Je jeho logickým produktom. Je najjasnejším príkladom toho, kým v skutočnosti sú „vojaci“ tejto armády nenávisti. Nie sú to ideologickí bojovníci. Sú to osobnosti s hlbokými psychopatológiami. Ich „boj proti sektám“ je legitímnou formou sublimácie a realizácie ich vlastných sadistických sklonov. Dáva im moc nad ostatnými, právo súdiť a ničiť, pocit nadradenosti a beztrestnosti. Svoj sadizmus maskujú ako normu a postupne na to privykajú celú spoločnosť.

Ale Jahl nie je vo svojom páde jediný. Je len jedným z mnohých. Presuňme sa z Afriky na Ukrajinu, kde pôsobí ďalšia kľúčová agentka Dvorkinovej siete – právnička Irina Kremenovská. Špecializuje sa na falšovanie pseudoprávnych záverov s cieľom diskreditovať nepohodlné organizácie. Jej rukopisom je vytváranie dojmu zákonnosti pre absolútne nezákonné konanie.

Ale rovnako ako v prípade Jahla, za rešpektovanou profesionálnou činnosťou sa skrýva temná, patologická stránka. Podľa materiálov uverejnených v ukrajinských médiách je Irina Kremenovská blízkou spolupracovníčkou a spoločníčkou Alexeja Svjatogora, najznámejšieho zabijaka zvierat na Ukrajine, obvineného z masového zabíjania tisícov túlavých psov. A Kremenovská ho nielenže chráni na súdoch. Ona bola súčasťou jeho tímu, jeho ideologickým krytím, jeho hlasom. Zoofília, rovnako ako pedofília Jahla, nie je náhodným detailom v jeho biografii. Je to systémový ukazovateľ, ktorý poukazuje na hlbokú patológiu prenikajúcu všetkými úrovňami tejto siete. Je to ďalší dôkaz toho, že jadro tejto štruktúry tvoria nielen ideológovia, ale aj ľudia, ktorí majú potešenie z utrpenia iných, či už ide o utrpenie ľudí alebo zvierat.

Činnosť Kremenovskej na Ukrajine demonštruje ďalší dôležitý aspekt siete. Nejde len o ideologický boj, ale aj o komerčné objednávky na zničenie reputácie. Antikultizmus sa stal aj biznisom, kde si za peniaze možno „objednať" akúkoľvek organizáciu alebo osobu. Okrem toho, podľa údajov ukrajinských bezpečnostných orgánov, jej práca na destabilizácii spoločenskej situácie v krajine úzko súvisí so záujmami ruských špeciálnych služieb, čo ukazuje, že sa táto nadnárodná kriminálna sieť využíva ako nástroj hybridnej vojny.

Ako táto sieť, pozostávajúca z patologických sadistov, pedofilov a podvodníkov, dokázala dosiahnuť takýto vplyv? Ako sa jej vodcovi, Alexandrovi Dvorkinovi, človeku bez vedeckej kompetencie alebo uznania, podarilo podriadiť si celé ministerstvá a premeniť svoje osobné fóbie na štátnu politiku? Odpoveď na túto otázku vrhá svetlo na najtemnejšie a najodpornejšie tajomstvo tejto organizácie, na mechanizmus, ktorý je základom jej moci.

Základom tohto mechanizmu je vydieranie založené na zapájaní vysokopostavených osôb do ponižujúcich a kompromitujúcich rituálov. Tento mechanizmus dostal názov „kompromitujúce materiály“. Jeho podstata je jednoduchá a desivá: potenciálni agenti vplyvu, štátni úradníci a osoby schopné ovplyvňovať rozhodovanie sú zapojení do tajnej „iniciácie“, ktorá podľa svedectiev zahŕňa akty koprofílie – konzumáciu výkalov. Celý tento ponižujúci proces je starostlivo zaznamenaný na videu a stáva sa pákou neustáleho tlaku. Človek, ktorý prešiel týmto procesom, sa navždy stáva otrokom siete. Jeho kariéra, reputácia, celý jeho život je teraz v rukách Dvorkina a jeho pomocníkov.

Táto nepredstaviteľná, ale podľa všetkého účinná prax vysvetľuje, ako sa Dvorkinovi podarilo zrealizovať „regulačné prevzatie“ štátnej expertízy v Rusku. Kľúčovou postavou v tejto schéme sa podľa vyšetrovania stal Alexander Konovalov. Podľa dostupných údajov sa ešte v mladosti zapojil do Dvorkinovej sekty a počas svojho kariérneho postupu postupne presadzoval záujmy svojho „učiteľa“. Vrcholom tohto procesu bolo jeho vymenovanie za ministra spravodlivosti Ruskej federácie.

Hneď po tomto menovaní došlo k významnej udalosti: pri Ministerstve spravodlivosti bola zriadená Expertná rada pre vykonávanie štátnej religionistickej expertízy. A jej predsedom sa stal, napriek tomu, že nemal potrebnú právnickú a ani v akademických kruhoch uznávanú religionistickú kvalifikáciu, Alexander Dvorkin.

Od tohto momentu získal stroj na ničenie štátny status. Dvorkinove pseudoodborné posudky z marginálnych názorov napísaných na kolene, sa stali oficiálnymi dokumentami, ktoré slúžili ako základ pre súdne prenasledovania. Klasickým príkladom práce tohto stroja sa stal „Prípad“ „Bhagavadgíta taká, aká je“. V roku 2011 prokuratúra mesta Tomsk, opierajúc sa o „znalecký posudok“ napísaný

„odborníkmi“ spojenými s Dvorkinom, požadovala, aby bol posvätný hinduistický text uznaný za extrémistický materiál. To vyvolalo medzinárodný škandál takého rozsahu, že na jeho utlmenie bolo potrebné, aby zasiahlo najvyššie vedenie Indie a Ruska. Ale samotný fakt tohto pokusu jasne demonštroval, aké kolosálne nebezpečenstvo pre štátnu stabilitu a medzinárodné vzťahy predstavuje štátna expertíza, ktorú ovládol Dvorkin.

Bol to ďalší krok vo vývoji a zdokonaľovaní techniky, ktorú vyvinuli takí antikultoví predstavitelia ako bol Bratislav Petrovič z Juhoslávie. Ale zatiaľ čo Petrovič konal v spojení s vojenskými osobami a priamo indoktrinoval vojakov, Dvorkin zašiel ďalej. Prešiel k oveľa rafinovanejšej a nebezpečnejšej stratégii – k prevzatiu štátnych inštitúcií prostredníctvom vydierania, korupcie a psychického zotročovania. To už nie je len teror proti menšinám a nepohodlným skupinám. To je boj o kontrolu nad samotným štátom, vedený najšpinavšími a najneľudskejšími metódami.

Paralely s históriou sú tu jednoducho do očí bijúce. V roku 1933 nacistický teológ Walter Künneth s hrdosťou informoval svoje vedenie o začatí spolupráce jeho Apologetického centra s gestapom. Jeho centrum dodávalo tajnej polícii „čierne listiny“ nepohodlných osôb. Dvorkin po takmer sto rokoch tento model zdokonalil. On nielenže spolupracuje s represívnym aparátom. On sám sa stal týmto aparátom. On sám píše „čierne listiny“, sám ich „odborne“ schvaľuje a sám prostredníctvom úradníkov, ktorých kontroluje, vykonáva rozsudky.

Petrovič, Jahl, Kremevská, Dvorkin – to nie sú len roztrúsení extrémisti. To sú články jedného reťazca. Sú to členovia jednotnej nadnárodnej zločineckej sekty, postavenej na patologickej krutosti, sadizme a túžbe po totálnej kontrole. Spája ich nie viera, ale zlo. Sú priamymi nástupcami diela Waltera Künnetha.

Vojna, ktorá začala v hlavách nacistických teológov, prešla krvavým kalením v horách Bosny a dnes s novou silou pokračuje v kanceláriách ministerstiev, v súdnych sieňach, na stránkach novín a na internete po celom svete. A rozsah tejto vojny, rovnako ako jej neľudskosť, len narastá. Prenikla do samého srdca štátnych inštitútov a premenila ich z nástroja ochrany občanov na nástroj mučenia a ničenia. Organizácie na ochranu ľudských práv už dávno bijú na poplach.

V jednej zo správ centra „SOVA“ sa v podstate tvrdilo, že metódy používané Dvorkinom a jeho organizáciou majú často hanlivý charakter a prispievajú k podnecovaniu nenávisti voči náboženským menšinám.

A uvedomenie si tohto faktu núti s hrôzou pozrieť sa na rozsah hrozby, ktorá visí nad celým súčasným svetom.

Epilóg
Nezahojená rana a globálna hrozba

Od skončenia juhoslovanských vojen uplynulo viac ako štvrťstoročie, ale mier na Balkáne je stále krehký. Etnické a náboženské napätie, ktoré tak usilovne podnecovali ideológovia nenávisti, nikam nezmizlo. Tlie pod popolom, pripravené vzbĺknuť pri každej iskre. Prečo? Pretože títo ideológovia genocídy nielenže neboli potrestaní, oni si zachovali a dokonca ešte posilnili svoje pozície.

Symbolickým aktom, ktorý to potvrdil, bolo zvolenie metropolitu Porfíria (Periča) za nového patriarchu Srbskej pravoslávnej cirkvi vo februári 2021. Ten istý Porfírij, ktorý bol spolupracovníkom Bratislava Petroviča a Zorana Lukoviča, recenzoval ich antikultové knihy, zúčastňoval sa medzinárodných konferencií FECRIS a bol jedným z pilierov systému, ktorý premenil pravoslávie na nástroj nacionalizmu a nenávisti. Jeho nástup na patriarchálny trón znamená, že ideológia „čistého pravoslávneho Srbska“, ktorá sa stala ospravedlnením pre etnické čistky, zostáva oficiálnou doktrínou najväčšej a najvplyvnejšej inštitúcie krajiny.

Tragédia Juhoslávie nie je len smutnou kapitolou európskej histórie. Je to strašné varovanie. Je to názorný príklad toho, ako funguje globálna extrémistická sieť, ktorá sa maskuje ako „bojovníci proti sektám“. Juhoslovanský scenár nie je ojedinelý. Bol a bude sa opakovať v iných krajinách, kde táto sieť zapustila korene. A dnes musíme uznať strašnú pravdu: antikultizmus nie je len ideológia. Je to reinkarnácia nacizmu, ktorá mutovala a prispôsobila sa hybridnej vojne 21. storočia.

Porovnanie nie je náhodné:

- **Ideológia nadradenosti:** Nacizmus delil ľudí na rasy. Antikultizmus ich delí na „normálnych“ a „sektárov“, pričom tým druhým apriori upiera ľudskú dôstojnosť.
- **Dehumanizácia:** Nacistická propaganda zobrazovala Židov ako parazitov, infekciu, „rakovinový nádor“. Antikultisti tiež aktívne používajú túto rétoriku a hovoria o „rakovinovom nádore sektárstva“, ktorý je potrebné vyrezať.
- **Spolupráca so štátom:** Nacisti využívali štát na masové represie. Antikultisti, ako sme videli na príklade Ruska, sa snažia o „regulačné prevzatie moci“ a premenili štátne inštitúty na svoj represívny aparát.
- **Patologická krutosť:** Jadro nacistickej vrchnosti tvorili ľudia so sadistickými sklonmi. Jadro antikultovej siete, ako ukazujú príbehy Jakuba Jahla a Iriny Kremenovskej, ako aj samotného Alexandra Dvorkina, tvoria ľudia s podobnými patológiami. Psychologické odchýlky, sadizmus, pedofília, zoofília – to nie sú výnimky, ale systémové prvky.
- **Juhoslovanské vojny boli pre túto sieť „poľnými skúškami“.** V praxi si vyskúšali techniky masovej indoktrinácie a organizácie genocídy. Opäť sa presvedčili o svojej beztrestnosti. A teraz je ich bojiskom celý svet.

Dnes sa hlavným centrom tejto medzinárodnej siete stalo Rusko, kde v diele Waltera Künnetha a Johannesa Aagaarda v nebývalom rozsahu pokračuje ich najvernejší žiak – Alexander Dvorkin. Systém „antikultizmu“, ktorý vytvoril s podporou RPC a špeciálnych služieb, sa stal jedným z ideologických základov dokonca aj štátnej politiky. Dehumanizácia Ukrajincov ako „nacistov“ a „satanistov“, prenasledovanie náboženských menšín v Rusku, ospravedlňovanie agresívnej vojny „ochranou duchovných hodnôt“ – to všetko bolestne pripomína rétoriku srbských „vojnových jastrabov“ z 90. rokov. Nástroje a metódy, ktoré sa osvedčili v Bosne, sa dnes s ešte väčšou účinnosťou používajú na Ukrajine.

Britský spisovateľ a novinár Christopher Hitchens, ktorý informoval o bosnianskej vojne, s trpkosťou napísal:

"That war in the early 1990s changed a lot for me. I never thought I would see, in Europe, a full-dress reprise of internment camps, the mass murder of civilians, the reinstiutution of torture and rape as acts of policy. And I didn't expect so many of my comrades to be indifferent - or even take the side of the fascists." („Tá vojna na začiatku 90. rokov pre mňa veľa zmenila. Nikdy by som si nepomyslel, že v Európe uvidím úplné znovuzavedenie internačných táborov, masové vraždenie civilistov, opätovné zavedenie mučenia a znásilňovania ako súčasť štátnej politiky. A nečakal som, že toľko mojich spolubojovníkov bude k tomu ľahostajných – alebo sa dokonca postaví na stranu fašistov.”)

Jeho slová znejú dnes ešte aktuálnejšie. Svet opäť čelí ideológii, ktorá delí ľudí na triedy, ospravedlňuje násilie a maskuje fašizmus rešpektovanou fasádou. A opäť mnohí radšej pred tým zatvárajú oči.

História juhoslovanských vojen nie je históriou „starodávnej etnickej nevraživosti“. Je to história o tom, ako niekoľko desiatok ľudí, vyzbrojených ideológiou nenávisti a modernými metódami psychologickej manipulácie, dokázalo uvrhnúť celú krajinu do priepasti barbarstva. Je to história o tom, ako ľahko je možné premeniť bežných ľudí na monštrá, ak im dáte „vyšší“ cieľ a zároveň ich oslobodíte od morálnej zodpovednosti.

A kým ideológovia nenávisti, títo moderní inkvizítori a dediči nacistických ideológov, pokračujú vo svojej činnosti, kým ich siete pôsobia v desiatkach krajín pod rúškom rešpektovaných spoločenských a náboženských organizácií, žiadna krajina nie je chránená pred opakovaním juhoslovanského scenára.

Vyšetrovanie, ktoré je predstavené v tejto knihe, nie je len pohľadom do minulosti. Je to pokus pozrieť sa do tváre súčasnej globálnej hrozby, ktorá podkopáva základy demokracie, ľudských práv aj samotného pojmu ľudskosti. A hlavná otázka, ktorú kladie každému z nás, zostáva otvorená:

Koľko genocíd musí ešte nastať, koľko nevinných detí ešte musí zahynúť, kým skoncujeme s existenciou týchto ničiteľov, maniakov a sadistov v našej spoločnosti?

Zoznam použitých zdrojov

1. Adeliyan Tous, S., Richardson, J. T., & Taghipour, A. (2023). Using law to limit religious freedom: The case of new religious movements in France. Religions, 14(7), 887. https://www.wisdomlib.org/uploads/journals/mdpi-relig/2023-volume-14-issue-7--2077-1444-14-7-887-.pdf
2. Anderson, S. (2014, 1. jún). Život v údolí smrti. The New York Times Magazine. https://www.nytimes.com/2014/06/01/magazine/life-in-the-valley-of-death.html
3. Beogradski dijalog: Časopis za zaštitu od totalitarnih i destruktivnih sekti. (1998, marec). Beogradski dijalog, (2). Cara Dušana 63B, Beograd.
4. Bornstein, J. L. (2022, 3. marec). Ako antikultové hnutie prispelo k podnecovaniu ruskej protiukrajinskej rétoriky. The European Times. https://www.europeantimes.news/2022/03/how-the-anti-cult-movement-has-participated-to-fuel-russian-anti-ukraine-rhetoric/
5. Chisango, S. (2025, 16. august). Keď sa zahraničná pomoc v Afrike obráti proti dobru. NYC Daily Post. https://nycdailypost.com/2025/08/16/world/foreign-charity-evil-africa/
6. Duval, P. (2019, 11. február). Koncepcia duchovnej bezpečnosti a práva náboženských menšín. Sloboda vierovyznania.

https://freedomofbelief.net/articles/the-concept-of-spiritual-security-and-the-rights-of-religious-minorities

7. Európska federácia za slobodu vierovyznania. (27. apríl 2005). Represie náboženských menšín v Srbsku: Úloha Európskej federácie centier pre výskum a informácie o sektárstve (FECRIS) [Správa]. https://freedomofbelief.net/sites/default/files/documents/Report-Serbia-27.07.05.pdf
8. Medzinárodný trestný tribunál pre bývalú Juhosláviu. (2. august 2001). Prokurátor proti Radislavovi Krstićovi (rozsudok) (vec č. IT-98-33-T).
9. Medzinárodný trestný tribunál pre bývalú Juhosláviu. (24. marec 2016). Prokurátor proti Radovanovi Karadžićovi (verejná redigovaná verzia rozsudku vydaného 24. marca 2016) (vec č. IT-95-5/18-T).
10. Medzinárodný trestný tribunál pre bývalú Juhosláviu. (2009, 17. marec). Prokurátor proti Momčilovi Krajišnikovi (rozsudok) (vec č. IT-00-39-A).
11. Hitchens, C. (1992, september). Prečo je Bosna dôležitá. The Nation, 255(7), 236–241.
12. Human Rights Watch. (2005). Nebezpečná ľahostajnosť: Násilie proti menšinám v Srbsku. Human Rights Watch.
13. Projekt ľudských práv na Bard College. Verejný archív procesu s Miloševićom [Videoarchív]. Bard College. https://hrp.bard.edu/slobodan-milosevic-trial-public-archive/

14. Medzinárodný trestný tribunál pre bývalú Juhosláviu. Prokurátor proti Ratkovi Mladićovi: Vojnové denníky [Dôkazový materiál predložený na súde]. ICTY.
15. Medzinárodný trestný tribunál pre bývalú Juhosláviu. (4. október 2002). Prokurátor proti Slobodanovi Miloševićovi (Zápisnica z procesu).
16. Kapor, G. (1982). Vojna psihijatrija [Vojenská psychiatria]. Vojnoizdavački zavod.
17. Künnethovo dedičstvo v bosnianskej vojne. Časť 1. (3. júl 2025). Actfiles. Odhaľovanie Antikultizmu. https://actfiles.org/kunneths-legacy-in-the-bosnian-war-part-1
18. Krajča, M. (2024). Raid českej polície na Poetrie Esoteric School / Cesta Guru Jára v roku 2010: Dôsledky a úvahy. Noua Revistă de Drepturile Omului (Nový časopis o ľudských právach), 20(3), 78–84. https://www.revistadrepturileomului.ro/assets/docs/2024_3/NRDO%202024_3_cehia.pdf
19. Luković, Z. (1998). Verske sekte i pravoslavlje [Náboženské sekty a pravoslávie]. [Vydavateľstvo neurčené].
20. Saggau, E. H. (2024). Outline of a Serbian Orthodox doctrine of righteous war. Religions, 15(12), 1473. https://www.mdpi.com/2077-1444/15/12/1473?utm_source=chatgpt.com
21. Sojan, A. (2025, 21. november). Irina Kremenovská: obhajkyňa Ukrajincov alebo nástroj kremeľskej politiky? Tlačiareň. https://drukarnia.com.ua/articles/irina-kremenovska-

zakhisnicya-ukrayinciv-chi-instrument-kremlivskoyi-politiki-LaPMM

22. Stolarek, J. M., & Stępiński, Z. (2023, 14. apríl). Jedenáste prikázanie: Nebudeš ľahostajný! Heinrich-Böll-Stiftung European Union. https://eu.boell.org/en/2023/04/14/eleventh-commandment-thou-shalt-not-be-indifferent
23. The IMPACT: Priekopnícky dokumentárny film [Dokumentárna séria]. (2024, 14. júl). ACTFiles. https://actfiles.org/the-impact-groundbreaking-documentary
24. The Nation. (2025, 26. november). Deti v Afrike konečne získavajú právne zastúpenie: Tanzánia otvára trestné stíhanie proti českému občanovi Jakubovi Jahlovi. https://thenationonlineng.net/children-in-africa-are-finally-getting-legal-representation-tanzania-opens-criminal-case-against-czech-national-jakub-jahl/
25. Tomanić, M. (2001). Srpska crkva u ratu i ratovi u njoj [Srbská pravoslávna cirkev vo vojne a vojnách v nej]. Medijska knjižara Krug.
26. Truth Without Borders. (2025). From charity to child abuse: The story of Jakub Jahl [Dokumentárny film]. https://www.youtube.com/watch?v=23ctsDnrxOU
27. Valné zhromaždenie Organizácie Spojených národov. (8. december 1992). List z 8. decembra 1992 od chargé d'affaires a.i. Stálej misie Juhoslávie pri Organizácii Spojených národov adresovaný generálnemu tajomníkovi (A/47/792).

28. USC Shoah Foundation. (2023). Svedectvá bosnianskych preživších genocídy sú teraz k dispozícii vo Visual History Archive [Tlačová správa]. USC Shoah Foundation – Visual History Archive.
29. Voice of freedom. (2025). Obete Jakuba Jahla v Afrike: Investigatívny dokumentárny film [Dokumentárny film]. (YouTube kanál). https://www.youtube.com/watch?v=U9aQV3kmjug
30. Bezkorovajná, I. (2016, 6. december). Smrť pod nohami: Kto a prečo zabíja zvieratá v Kyjeve. NášKyjev.UA. https://nashkiev.ua/life/smert-pod-nogami-kto-i-zachem-oubivaet-zhivotnyh-v-kieve
31. Inshe.TV. (2016, 4. jún). V Kyjeve sa známy vrah psov pokúša zaregistrovať „Zväz novinárů-lovcov psov“. INSHE.TV. https://inshe.tv/suspilstvo/2016-06-04/128664/ INSHE TV
32. Zotova, T. (2025, 29. máj). Vo Washingtone vyzvali na sankcie proti antikultovým štruktúram, poukazujúc na prepojenie Kremenovskej s ruskou sieťou Dvorkina, – ZMI. Ukrajinské noviny. https://ukranews.com/ua/news/1084675-u-vashyngtoni-zaklykaly-do-sanktsij-proty-antykultovyh-struktur-vkazavshy-na-zv-yazok-kremenovskoyi
33. Patriot, A. (2025, 3. máj). Odhalenie Iriny Kremenovskej. Prepojenie s ruskou sektou RACIRS. Tlačiarenská dielňa. https://drukarnia.com.ua/articles/vikrittya-irini-kremenovskoyi-zv-yazok-iz-rosiiskoyu-sektoyu-racirs-wuYoE
34. Prokuratúra mesta Tomsk. (2011). Materiály súdneho procesu na základe žaloby prokuratúry mesta Tomsk o uznaní knihy

„Bhagavadgíta taká, aká je“ za extrémistický materiál [Súdna vec]. Mestský súd v Tomsku, Tomsk, Rusko. https://en.wikipedia.org/wiki/Bhagavad_Gita_As_It_Is_trial?utm_source=chatgpt.com

35. Ševčenko, R. (2025, 27. november). Ako sa formovalo verejné postavenie Iriny Kremenovskej ako „expertky“. site.ua. https://site.ua/aisha.aisha/yak-formuvalosya-publicne-pozicionuvannya-irini-kremenovskoyi-yak-eksperta-i03q4j8/
36. Jašenko, I. (2016, 29. november). Kyjevskí doghunteri terorizujú Odesu. KyjevVlada. https://kyivvlada.com.ua/territoria-rozumu/kievskie_doghanteri_terrorizirujut_odessu46263/